

σικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν ιδεῶν του, ὄχι μόνον ἐν τῇ ἰδιῇ του οἰκογενεῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἐν ἣ συνεκροτεῖτο καὶ ὑπ' οἰανδήποτε μορφήν, ὡς καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς νήσου ἐν γένει. παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν παλαιῶν πρὸς τὰ νέα, ἀνεξαρτήτως τῶν κομματικῶν, εὐρίσκετο εἰς ὀξύτατον στάδιον.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ¹

Ὁ αὐτοκράτωρ σταματᾷ τότε πρὸ τοῦ θεωρείου τῶν μεγάλων δουκισσῶν καὶ ἀμέσως ἀρχίζει ἡ παρέλασις. Πρῶτοι ἐμφανίζονται οἱ Ἀνατολίται, οἱ μουσουλμάνοι τῆς Χίβας καὶ τῆς Βοκκάραι, οἱ γεωργιανοὶ πρίγκηποι, οἱ Κιρκάσιοι, οἱ Πέρσαι καὶ οἱ ἡμιάγριοι Καυκάσιοι καὶ Μογγόλοι. Οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι πολεμισταὶ φέρουσι μακρὰς λόγχας, ρόπαλα σιδηρᾶ, θώρακας ἀλυσιδωτοὺς ἐπὶ ὑποκαμίσων μεταξωτῶν, πολυτελεῖς γούνας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δαμασκηνά κράνη ἢ ταρταρικὸν σκουφρον, ἐνθυμίζοντες τοὺς προσκόπους τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἀττίλα. Τὴν προφυλακὴν ταύτην δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς τὸ ἐπικὸν ἢ μᾶλλον ὡς τὸ ῥωμαντικὸν στοιχεῖον τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ. Οὗτος προσέρχεται ἤδη κατὰ πυκνὰς φάλαγγας. Πρῶτοι βαδίζουσιν οἱ πεζοί, τὸ σύνταγμα Πρεοβραγένσκη, οἱ Φιλανδοὶ ἀκροβολισταὶ καὶ οἱ ἐπίλεκτοι τοῦ συντάγματος τοῦ Παύλου, φέροντες ὀρειχάλκινα κράνη ὡς τὰ τῶν γρεναδιέρων τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου. Κατ' ἀλλόκοτόν τινα ἀρχαίαν παράδοσιν πάντες οἱ ἄνδρες τοῦ τάγματος τούτου στρατολογοῦνται σιμοὶ ἢτοι πλακομῦται. Τούτους ἀκολουθοῦσιν αἱ ἴλαι τοῦ βαρέος ἵππικοῦ, κινήτοι τοῖχοι χάλυθος καὶ ἀργύρου, ἄνδρες γίγαντες ἐπὶ ἵππων κολοσσῶν. Ἐπειτα ἔρχονται οἱ ἐλαφροὶ ἵππεῖς, οἱ κόκκινοι Οὐσσάροι, οἱ ἔφιπποι δραγόνοι καὶ οἱ λογχοφόροι, τελευταῖοι δὲ ὀρμῶσιν ἐκ πάσης γωνίας τοῦ στρατοπέδου μὲ ταχύτητα βέλους οἱ Κοζάκοι, κατορθώνοντες νὰ σταματήσωσιν ἀποτόμως τὰ ἵππάρια τῶν ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν θεωρεῖον. Αἱ ἀσκήσεις αὐτῶν ὁμοιάζουσι τὰς τῶν Ἀράβων. Ἀξιοθαύμαστοι δὲ εἶναι πρὸ πάντων ὅταν κύπτωσι τρέχοντες διὰ ν' ἀναλάβωσι τὴν λόγχην τὴν ὁποίαν ἐσφενδόνισαν πρὸ αὐτῶν κατὰ γῆς. Τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἀποτελεῖ τὸ πυροβολικὸν συρμένον ὑπὸ μαύρων ἵππων, ἐραμίλλων κατὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν εὐμορρίαν πρὸς τοὺς καλλίστους ἰδιωτικούς.

Ἠναγκάσθημεν νὰ εἰπῶμεν πολλὰ περὶ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, διότι ταῦτα εἶναι τὰ δύο κυριώτατα ἐλατήρια τοῦ βίου τῶν Πετρούπολιτῶν. Ἡ ζωηρότης τῆς πρωτευούσης ὀλιγοστεύει κατὰ πολὺ, ἀμα ἀποχωρήσῃ ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν μοναξίαν τῆς Γατσίνας. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο κρύπτεται ἐντὸς δάσους ἐλατῶν καὶ εἶναι εἶδος τι ἀρκτικού Ἐσκουριάλου, ὅσον τὸ

ἰσπανικὸν κατηφές. Τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνδρόγυρον διάγει ἐκεῖ ἡσυχον καὶ κάπως μονότονον βίον, ἀσχολούμενον εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους καὶ τῶν τέκνων του τὴν ἀγωγὴν.

Διὰ ν' ἀνεύρωμεν τὸν κόσμον πρὸς τὸν ὁποῖον ἐσχετίσθημεν εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀνακτόρων πρέπει νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ παλάτια τῶν παροχθίων τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας. Οἱ κάτοικοι αὐτῶν ὅπως καὶ οἱ τοῦ εὐτελεστάτου οἰκίσκου φαίνονται ἀγνοοῦντες τὴν ἀξίαν τοῦ καιροῦ. Ἡ παρισινὴ δραστηριότης εἶναι τι ἀγνωστον εἰς τοὺς Πετρούπολίτας. Ὅλοι ἐγειρόνται ἀργά, ὡς ὁ χειμερινὸς αὐτῶν ἥλιος. Πρὸ τῆς δεκάτης οὔτε διαβάτην βλέπει τις εἰς τὰς ὁδοὺς οὔτε ἀνοικτὸν ἐργαστήριον. Εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα ἐξέρχονται εἰς περιπάτον ἐπὶ ἐλικήθρου παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Νέβα καὶ ἔπειτα κάμνουσιν ἐπισκέψεις μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γεύματος, ὅπως μάθωσι τὰ νέα, συνήθως τὰ τῆς αὐλῆς, σχολιάζοντες τὰ μεταδιδόμενα ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Πετρούπολεως ἢ ζητοῦντες ἀκριβεστέρας εἰδήσεις παρ' ἐπισήμου προσώπου. Πρὸ



Τὸ πεζικὸν τῆς Αὐτ. φρουρᾶς

τινων ἐτῶν πάντες οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις κομψότητος μετέβαινον καθ' ἐσπέραν εἴτε εἰς τὸ ἰταλικὸν θέατρον ν' ἀκούσωσι τὴν Πάτην καὶ τὴν Νίλσον, εἴτε εἰς τὴν γαλλικὴν κωμωδίαν τὴν στρατολογοῦσαν τοὺς ἀρίστους τῶν Παρισίων τεχνίτας. Σήμερον ὅμως τὰ πράγματα ἤλλαξαν διὰ τῆς προστασίας, τὴν ὁποίαν ἐπιδαφιλεῖ ἡ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια εἰς τὸ ἐθνικὸν θέατρον. Ἐνῶ τοῦτο ἦτο πρὶν ἀποκλειστικῶς λαϊκὸν θεωρεῖ σήμερον καθῆκόν του πᾶς εὐπατρίδης νὰ χειροκροτῇ τὰ δράματα τοῦ Γριβογέδοφ, τοῦ Γογὸλ καὶ τοῦ Ὀστρόσκη, ἐρμηνευόμενα ὑπὸ τῆς κυρίας Σαβίνας, τῆς ἀνάσσης τῆς συγχρόνου ῥωσικῆς σκηνῆς.

Ἐξερχόμενος τοῦ θεάτρου μεταβαίνει ἕκαστος εἰς τὰς αἰθούσας ὅπου συχνάζει. Αἱ ἐσπεριναὶ ὅμως αὐταὶ συναθροίσεις ἀρχίζουν πολὺ ἀργά. Ὁ μεταβαίνων περὶ τὴν ἐνδεκάτην εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου προσεκλήθη κινδυνεύει ν' ἀκούσῃ ὅτι «ἡ κυρία δὲν ἐντύθηκε ἀκόμη». Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἔχει τις τὴν ἀδειαν νὰ ἐμφανίζεταί εἰς τοὺς φιλοξένους ἐκείνους οἴκους μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, βέβαιος ὢν ὅτι δὲν θὰ ἐρωτηθῇ διατὶ ἔρχεται τόσον ἀργά καὶ θὰ εὖρη θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ δείπνου, τὸ ὁποῖον προσφέρεται πάντοτε εἰς τοὺς ξενιζομένους μετὰ πολυτελείας ἀναλόγου πρὸς τὴν περιωπὴν τοῦ οἰκοδεσπότη. Οἱ Ῥῶσσοι εἶναι ἀγρυπνηταὶ καὶ φιλόδειπνοι, σπανίως κατακλινόμενοι πρὸ τῆς τρίτης μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἰπάρχουσι

¹ Ἴδε σελ. 40